

Lelednek sem Art egy kis táplálék

2014. 04. 05. szombat Gogol: A revizor Vígszínház

A Vígszínház és a Szputnyik Hírtársaság közös produkciója
Nyikolaj Vasziljevics Gogol
A revizor

maestrot, magyarságit megkötödé 1914-ben, két évvel, ekkor
Morcsányi Géza fordítása alapján, a színház improvizátorainak felhasználásával
a szöveggönyvet készítetté Bodó Viktor és Kovács Krisztina.

Anton Szokovnyik-Dmuhánovszkij, polgármester
Anna, a felesége
Marja, a lányja
Varja, a lányja
Ivan Hesztaikov, tisztviselő
urodovortofyoz Ljapkin-Tyapkin, fő
Ganyuszka, szolgája
a szociális intézmények gondnoka
Hjopropov Oktonovszkij, lelkészpáter
Pjotr Ivanovics Dobcsanszkij, helyi ingatlansó
Pjotr Ivanovics Bobcsarszskij helyi ingatlansó
Ivan Spjokh, postamester
Az összes szolgáló
A polgármesteri hivatal alkalmazottja
Liszovszkij, ügyvéd
Szvezdunov, rendőr
Pugovics, rendőr

Hegedűs D. Géza
Járó Zeuzsa
Ráiner-Micsinyei Nóra /Szputnyik/
Koblicska Lóte /Szputnyik/
Lengyel Tamás
Hever Gábor

Kerekes József
Józan László
Molnár Áron
Szabó Zoltán /Szputnyik/
Lajos András
Géczi Zoltán
Gonda Kata e.h.
Kardosnyy Zoltán
Fábián Szabolcs e.h.
Mózes András e.h.

A hangfelvételen közreműködők: Bartak Zsolt, Matkó Tamás, Miskolczi Márk,
Nevelő János, Szilágyi Attila, Tóth Csaba, Ursán Marcell

díszlet: Balázs Jull (ajmező) Nagy Fruzsina
zeneszerző: Klaus von Heydenaber zeneszerző: Matkó Tamás
mozgató: Hegyegi Máté (drámatag) Kovács Krisztina, Róbert Júlia
fénytervező: Bányai Tamás hang: Keresztes Gábor, Hunyadi Alex
szcenika: Krizsztina István (bügő) Keresztes Zeuzsa
ügylet: Hajji János, Wissemeyer Erik, a rendezői munkatársak: Pintér Beáta

rendező: **Bodó Viktor**

Gogol zseniális komédiája. A művet mindig aktuális, szatírikus és groteszk köz-
a-köznapú iróniákkal rendezték, amelyek csak az egységes érdekek szempontjából.
Egy vidéki kisváros elöljáróságai lázas igyekezettel próbálják elfedni a visszaélések, sikkasztások
és hazugságok minden nyomát, miután értesülnek a fővárosi revizor érkezéséről.
A néző észlelhetetlenül érdeklődik, hogy a színház hogyan helyreállítja a közrendet,
és kénytelenek a revizort – persze ehhez meg kell találniuk az ideiglenesen érkező, vizsgálói köteget.
Szenzációk szorongatják hamar Hesztaikovra, a földes úrhatárból menekülő, aki már jó ideje
a városban válogatja a Hesztaikov városi polgármesteri hivatalának, nem tartozhatna
és a színház sem tudja rendesen, ám ekkor váratlanul belépés hozza a szenzáció, hiszen
a nézők észlelhetetlenül érdeklődnek megismergetni Hesztaikov életét a hírtelen jött színházszínház-
színház-élettel, életem, megérkező, bizonyos eltérő felhívás – legyen az lélek,
könyv, történelem... a szóval a polgármester hivatalja, és ahogy azt kell: nem így semmi!

bemutató: 2014. január 8. | Vígszínház

www.vigszinhaz.hu | jegyinfo@vigszinhaz.hu | zöld számunk: 06 80 204 443

Vásárolj jegyedet: 1000. kerület, Széchenyi tér 14. tel.: 209 2340
Posta Színház jegyboltja: 11. kerület, Váci u. 9. tel.: 206 5557
Szervezési Osztály: 1031. kerület, Párizsi u. 8. tel./fax: 329 3920/329 3921

KÖRNYELV ÉRTÉKELŐ
MŰVÉSZETEK
NEMZETI SZÍNHÁZ
PORT.hu
szputnyik

A Vígszínház, mára már megszokott módon, félreérthetetlen áthallásokkal (a szöveggönyvet kiegészítette: Bodó Viktor és Kovács Krisztina), Bodó Viktor rendezésében mutatta be, Gogol zseniális komédiáját.

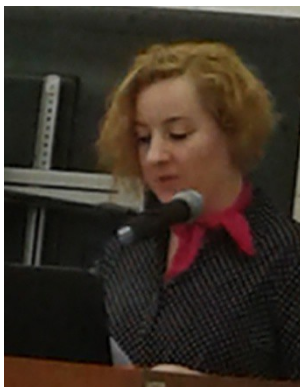
A Vígszínháznak sikerült egy újabb fergeteges előadást produkálnia!

Egy vidéki kisváros elöljáróságai lázas igyekezettel próbálják elfedni a visszaélések, sikkasztások és hazugságok minden nyomát, miután értesülnek a fővárosi revizor érkezéséről. Amíg megtalálják a „revizort”, próbálják „helyreállítani” a közrendet. Ezen tevékenységük közben saját, jól felfogott érdekeik szerint járnak el és elképesztő dolgokra derül fény. A revizor ártatlan szenvedője a rázúduló szerencsének, semmiről nem tehet, csak csodálkozik, de ez semmi, ahhoz képest, ahogyan a néző csodálkozik, hogy mit meg nem lehet tenni az állam pénzével!

Csak melleleg kívánom megjegyezni, hogy valamiért a Hegedűs D. Gézát igazán soha nem szerettem, de így idősb korára valahogy mégis más lett, a polgármester szerepét zseniálisan alakítja.

2014. 04. 10. csütörtök

Nem kulturális esemény, vagy talán egy kicsit mégis, mivel sok amerikai film volt az alaptéma: Lányunk, Kárpáti Ildikó Antónia ezen a napon védte doktori disszertációját „Ilyenek voltunk” (+ nagyon hosszú alcím) **Summa cum laude** minősítéssel.

Kárpáti Ildikó Antónia filozófiai doktor PhD.

(Halk megjegyzés és emlékezés Édesanyámra: Ildi, nyári szünetben elhelyezkedett, az akkoriban frissen nyitott budafoki Campona bevásárló központban levő moziba jegyszedőnek. Akkor és ott szokásban volt, hogy minden nézőt a helyére kellett kísérni. Mamival már a nézőtéren ültünk és abban a látványosságban gyönyörködtünk, amiben érdekeltek voltunk, azaz bámultuk, hogyan dolgozik a gyerek, avagy az unoka. És akkor megszólal az Anyám, nem is olyan nagyon halkan:

Kár, hogy ezek az emberek nem tudják, hogy egy tudós kísérgeti őket!
Igaz, megelőlegezted Neki Anya, de mára bejött! Mit szólsz?)

2014. 04. 13. vasárnap MŰPA koncert

MŰSOR

ÁPRILIS 12-13-14. *vasárnap*

RIMSKIJ-KORSZAKOV
Drozs hűvöztet – nyitány, Op. 36 (15')

SOSZTAKOVICS
9. (Esz-dúr) szimfónia, Op. 70 (28')
I. Allegro, II. Moderato, III. Presto, IV. Largo,
V. Allegretto

..... szünet

PROKOFJEV
1. (D-dúr) hegedűverseny, Op. 19 (22')
I. Andantino, II. Scherzo: Vivacissimo,
III. Moderato – Allegro moderato – Meno mosso – Più
mosso (Moderato, come prima) – Più tranquillo

STRAUSS
A rózsavirág – szvit (24')

SZERGEJ KRILOV hegedű
vezényel **DMITRIJ KITAJENKO**

Április 12., 14. 19:45, április 13. 15:30
Művészetek Palotája,
Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

A photograph showing a large orchestra performing in a grand concert hall. The musicians are seated in rows, and the conductor is visible at the front. The hall is filled with an audience.

Váratlanul zúdult ránk ez a koncert a Szabados jóvoltából. Telefon: Jöttök? Igen. Az „orgonaülésre” szól a jegyünk, amint az látható az ott készült fotóról is. Nagyon érdekes szemből nézni a karmestert, de ezen kívül semmi előnye nincs a helynek,

mert a hangzás nem igazán jó. Nagyon jó műsor volt, zömében orosz zene, orosz karmesterrel, Dimitrij Kitajenko. Szünet után Prokofjev D-dúr hegedűversenyét játszotta Szergej Krilov káprázatosan, annyira, hogy már nekem nem is tetszett, így már nem is lehet játszani egy hegedűn! (Hangzásilag ez volt a legrosszabb a helyünkről, mert ezt végképp nem lehetett jól hallani!)

Azután - lazítás képen – elhangzott Strauss: Rózsalovag szvitje, ami az előzőkhöz képest „laza” mű volt!

Nem is olyan régen ugyan itt, ugyan ezen a helyen már hallhattuk Sosztakovics: 9. szimfóniáját, amely „hatalmas” műnek indult (Nagyobbat írok, mint Beethoven!), menet közben azonban megváltozott Sosztakovics (politikai) elképzelése és ez vicc lett az egészből, de jó vicc! Annyira jó ez a mű, hogy most már meg kellene hallgatni a nézőtérrel is! Üzenet a Szabadosnak: Kérek jegyet a legközelebbi 9.-re, de a rendes nézőtérre, lehet a 3. emelet is, mert ott a legjobb a hangzás a MÜPÁ-ban!

2014. 04. 17. csütörtök Szlovák Intézet Lechner Ödön kiállítás

Ez a kiállítás nagyon furcsa dolog volt. 2013 októberében ünnepelte Pozsony – Óváros a Szent Erzsébet templom, azaz a Kék templom, felszentelésének 100. évfordulóját, amely Lechner Ödön utolsó alkotása lett. Ezen évforduló alkalmából 21 darab „táblát” készítettek, amelyeken a Kék templomot egészében és részleteiben, valamint Lechner Ödön egyéb jelentős alkotását mutatják be, nem teljes körűen! A táblák három nyelven készültek szlovákul, magyarul és németül, mert a kiállítás Pozsonyból érkezett Budapestre, majd Bécsben mutatkozik be 2014. április 25-e után.

Amitől „furcsa” volt: érzésem szerint ez a kiállítás úgy lett kivitelezve, megoldva, kipipálva, mint a mesében az okos lány kalandja Mátyás királlyal. Gyere el, meg ne is, hozzá ajándékot, meg ne is stb. a lényeg a „kipipáláson” van, azaz valamiért el kellett készíteni, el kellett a pénzt valamire költeni, meg kellett rendezni stb., de senki nem akart igazán tenni semmit! Elkészült 21 db nagy fotó, háromnyelvű felirattal, Szent Erzsébetről, kerámia részletekről, kerámia figurákról telenyomva szöveggel, amit a táblák tükröződése miatt alig lehetett olvasni, szóval pipa!

Budapesten a kiállítás helyszíne a Szlovák Intézet volt, ami helyénvalónak tűnik, de: Nem volt nyitva a helyiség a meghirdetett időpontban. Nem hagytuk magunkat. Csöngettünk, zörögtünk, majd az udvaron keresztül bejutottunk, a nyelvtanfolyamok előadótermébe, ahol a falon köbe voltak felpakolva a táblák. A kedvünkért felkapcsolták a villanyt, hogy lássunk is valamit, de ettől sem láttunk jobban! A sorban felállított székek miatt nem lehetett távolabb állni a képektől, azaz messzebről szemlélni. Körbejártuk, majd kijöttünk, természetesen ismét az udvaron keresztül, azaz utánunk sem volt szándékukban kinyitni a Rákóczi úti bejáratot!

Utólag néztem meg az Interneten, és találtam képeket a kiállítás megnyitójáról (szerintem ez az alkalom lehetett a kipipálási cselekedet), akkor és ott nem voltak székek, csak terített asztal a terem közepén.

Szerintem budapesti polgár, a megnyitótól eltekintve, rajtunk kívül nem volt kíváncsi erre a kiállításra, lehet, hogy jobb is!

2014. 04. 17. csütörtök Vasarely Múzeum

PÁRHUZAMOS KIÁLLÍTÁS A KAMARA TEREMBEN
VICTOR VASARELY KORAI RAJZAI és GRAFIKAI TERVEI
2014. február 14.–2014. május 15. Kurátor: Imre Györgyi

Úgy tűnik, rajtunk kívül az emberek nem járnak kiállításokra! Bárhol megfordulunk, kong az ürességtől mindegyik kiállító terem.

A múzeum hirdetései, programja szerint, egy hónapban több alkalommal, gyerekeknek szóló, iskolai rendezvényeket tart, de akkor hova lesznek a gyerekek a múzeumokból, amikor felnőnek? (Gondolom ilyen rendezvényeket korábban is tartottak!)

Pedig Aix en Provence-ben az egyik leglátogatottabb múzeum a Vasarelyé, talán Pécsett is többen előfordulnak, akkor Budapesten miért kong a múzeum?

Az 1936-ban készült Zebrák korai, grafikai változatát, a múzeum engedélyével fotóztam le.

Vasarely Múzeum Aix en Provence-ben: kívül, belül

Victor Vasarely Múzeum Pécs

Óbudai sétánk közben találtunk néhány új szobrot, illetve emlékművet:

Harrer Pál polgármester:

A középiskola elvégzése után 1848-ban lépett városi szolgálatba. 1850-től Óbuda jegyzője, majd rendezett tanácsú várossá alakulását követően 1872–73-ban polgármestere, végül 1886-ban történt nyugdíjba vonulásáig a Budapesthez csatolt Óbudából alakult III. kerület előljáróságának vezetője (előljáró) volt. Lelkes támogatója és előmozdítója volt a három testvérváros egyesítésének, Budapest létrehozásának. Szolgálati évei idején vált Óbuda földművelő-szőlőtermelő mezővárosból iparosodó kerületté.

Krúdy Gyula:

Szécsény-kovácsi Krúdy Gyula (Nyíregyháza, 1878. október 21. – Budapest, Óbuda, 1933. május 12.^[1]) író, hírlapíró, a modern magyar prózaírás kiváló mestere.

Földes Andor zongoraművész:

1913. december 21-én született Budapesten. Nyolc éves korában debütált Budapesten Mozart K 450-es Zongoraversenyével. Egy évvel később felvételt nyert a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolára, ahol zeneszerzést Weiner Leótól, vezénylést Ernst Ungertől tanult. 1932-ben végzett Dohnányi mesterosztályában. Bécsben 1929-ben debütált, és ebben az évben megismerte Bartókot, akinek zongorára írt szerzeményeit ettől kezdve Bartók haláláig (1945) a szerző irányításával tanulta. 1940-ben először hangversenyezett New Yorkban. Ezután az Egyesült Államokban maradt, amerikai állampolgárságot kapott, és feleségül vette Lily Rendy-t (magyar újságíró). 1948-ban Földes visszatért Európába. Karmesteri pályán 1960-tól volt aktív. 1992. február 9-én halt meg a Zürich melletti Herrlibergben.

2013. 04. 23. szerda

Nagyon jóra sikeredett a szerda esténk. Jegyünk volt az Erkel Színházba és elhatároztuk, hogy nem visszük az autót, hanem kipróbáljuk az új Metró-t. Nagyon jól lehet a lakásunktól a Gellért térre jutni, onnan pedig pár megálló az II. János Pál pápa tér, ahol az Erkel Színház lakik. Nosza!

A Gellért téren felfedeztük Cseh Tamás szobrát, ami nekünk újdonság volt, mert eddig csak a villamosból, távolról láttuk.

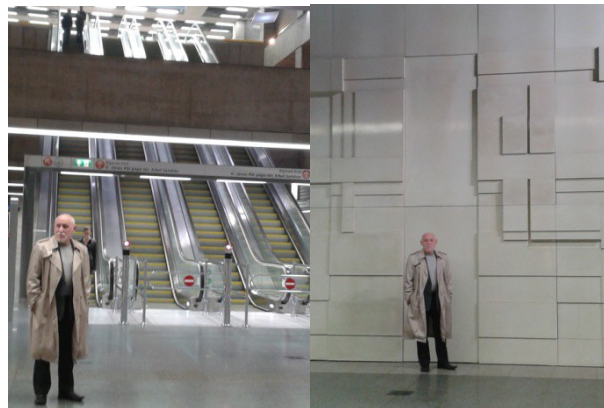
Nem tudom milyen szobrot kellett volna Cseh Tamásról készíteni, de ilyen biztosan nem. Ha már ilyen „természetes” lett, legalább hasonlítania kellene, de nem!

Következett a 4-es Metró. Lehet, hogy van lift a Gellért téri megállóban, de mi nem találtuk, azaz két vízfolyás közötti (a falon ugrálnak a kőhalak, de a fal átázik!) a lépcsőn kellett lesétálnunk, az egyébként impozáns, mozaikkal borított csarnokba.

Gellért téri állomás

Nem szálltunk ki minden megállóban, mert nem volt annyi időnk, de majd azt is meg fogjuk tenni nemsokára, de amit az érintett útszakaszon tapasztaltam az nekem nagyon-nagyon tetszett. Szerintem nem ér cikizni az új Metróról, elkészült, Budapest gazdagabb lett ezzel a hatalmas műtárggyal, örülni kell neki. Bezárhatták volna vagy 30 évre és csak tönkre ment volna. Nekem tetszik. Tetszenek a hatalmas terek, hogy „fényes” (mint ahogyan azt a Rain Man mondja), tetszik, hogy nincsenek reklámok és rengeteg ócska bolt. Olyan volt ez az utazás nekem, mintha Párizsban vagy Stockholmban Metróztam volna. Azt már alig merem megemlíteni, hogy élek még és láthattam, egyáltalán! Szóval nekem tetszik! Kívánom Budapestnek, hogy a 4-es Metró, mind a két felén egyszer hosszabbítsák meg, mert az valóban jobban kihasználhatóvá tenné az elkészült szakaszt. Az azonban bizonyos, hogy az Erkel Színházhoz való eljutást, nagyon egyszerűvé és olcsóvá teszi a Metró e szakaszának használata. Ajánlom mindazoknak, akik a kelenföldi pályaudvarra tudnak érkezni a környékbéli városokból, falukból. Az Erkel Színház műsora kiváló és megfizethető és most már háztól-házig lehet közlekedni!

II. János Pál pápa téri állomás és Jovánovics György térplasztikája

2014. 04. 23. szerda Primavera '14 Operafesztivál

Vajda János: Don Perlimplín és a Don Cristóbal Erkel Színház

A debreceni Csokonai Nemzeti Színház és a Bartók Plusz Operafesztivál közös előadása

2014. április 23., szerda, 19:30
 Debrecen Csokonai Nemzeti Színház, műsorszáma: 1014
 Vajda János
 Don Perlimplín | Don Cristóbal

Közös előadás a Bartók Plusz Operafesztivál keretében
 A debreceni Csokonai Nemzeti Színház és a Bartók Plusz Operafesztivál közös előadása

Don Perlimplín
 János Jovánovics - Helyi Zoltán
 Siska - Boros Ágnes
 Don Perlimplín - Boros Ágnes
 Ágnes - Boros Ágnes
 Siska - Boros Ágnes
 Ágnes - Boros Ágnes

Don Cristóbal
 János Jovánovics - Helyi Zoltán
 Siska - Boros Ágnes
 Don Cristóbal - Helyi Zoltán
 Ágnes - Boros Ágnes
 Siska - Boros Ágnes
 Ágnes - Boros Ágnes

Operatársulat
 Zenevezető - Székely László
 Karmester - Székely László
 Szólamvezető - Székely László
 Kórusvezető - Székely László
 Kórus - Székely László

Operatársulat
 Zenevezető - Székely László
 Karmester - Székely László
 Szólamvezető - Székely László
 Kórusvezető - Székely László
 Kórus - Székely László

Operatársulat
 Zenevezető - Székely László
 Karmester - Székely László
 Szólamvezető - Székely László
 Kórusvezető - Székely László
 Kórus - Székely László

Keszég László a rendező: előadás előtt, a Hangolónak elnevezett műsor keretében, ismertette az operát és a felkészülés körülményeit, az első emeleti büfében.

Kortárs operát nézni és hallgatni jó, mi több, élvezetes. Bizonyítékul álljon itt Vajda János régóta várt, a szerző kívánságára közösen bemutatott két műve, melyek Federico García Lorca bábjátékai alapján készültek. Mind a két darab az öregedő férfi és a fiatal lány szerelmét meséli el, de amíg az egyik szomorú, a másik vidám játékként teszi ezt. A házasság mindkét történetben halálhoz vezet - Lorca olvasatában ilyen árat kell fizetnie az idősödő férfinak, ha fiatal feleséget választ.

A Don Perlimplin tulajdonképpen egy nagyon sajnálatos (szomorú) történet, mely szerint a férjét nem kedvelő, csalódott feleség más férfi után néz. A férj észrevéve ezt, álruhába öltözve csábítja el a feleségét, azaz a férjében csalódott nő, a férjébe szeret bele a „tikos légyotton”. A férj azonban csalódottságában, hogy a felesége „mást” szeret, öngyilkosságot követ el, részben azért is, hogy a felesége elveszítse a szeretőjét! Mi ebből a tanulság?

A másik (vidám) történet, a tehetetlen, idős és borzasztóan kövér (színpadi túlzás) férjet, szinte a szeme láttára szarvazza fel az ifjú, bohó és szépséges feleség, mindenkivel, aki környékén előfordul, és szüli számtalan gyermekét. Ki az apa? – kérdésre a válasz: Hát Te Cristóbal. Nem csoda, hogy a férjet megüti a guta. Mi ebből a tanulság?

(Halk megjegyzés: Lorca azért írt ilyen szemléletben, mert nem ismerte az öreg Muzsajt, Ő ugyanis megoldotta ezt a kérdést, mármint, hogy: Idős úr elvehet-e fiatal hölgyet? Hogy az idős úr meghaljon, az ilyesféle cselekedete miatt arról szó sem lehet! Ahogyan idősödött, úgy vett el egyre fiatalabb hölgyeket. Mielőtt baj lett volna a házasságból elvált, férjhez adta a volt nejét és elvett egy még fiatalabb nőt. Így ment ez egészen a haláláig, mégis özvegyként halt meg, mert utoljára az is előfordult, hogy a nagyon fiatal nő lett öngyilkos szerelmi bánatában.)

Zeneileg mind a két mű nagyon frappáns, ügyes, nekem tetsző, de nem különösebben „feltűnő” zenéről van szó. Mivel hallgatása közben jól éreztem magam, de dallamokat megjegyezni nem bírtam, úgy gondolom, hogy kísérő zenét hallottam. A rendezés nem sikerült túl jóra, viszont a jelmezek, annál inkább, Szűcs Edit divattervező munkája.

2014. 04.24. csütörtök Primavera '14 Operafesztivál
Rossini: Ory grófja Erkel Színház
Kolozsvári Magyar Opera vendégjátéka

2014. április 24., csütörtök, 19:00
 Kolozsvári Magyar Opera vendégjátéka
 Giuseppe Rossini
Ory grófja
 Vígopera két felvonásban
 Sövegírók: Eugène Scribe, Charles-Gaspard Delestre-Poisson

Ory: Tony Barlow
 Adèle de Formaisons: Ceceliușchi Yolanda
 Valer: Barabás Zoltán
 Alce: Olteanu Lucia
 Ragnede: Veres Orsolya
 Inez: Sándor Árpád
 Raimond: Balla Sándor

Közreműködők: a Kolozsvári Magyar Opera ének- és zenekara

Előzettszereplők: László Gyula
 Jelenetvezető: Szabó Emese
 Hangvezényelést: Barabás Sándor, Ferenczi Endre
 Kíséret: Robert Székely
 Kíséretvezető: Bocca G. Katalin, Nagy Dóra
 Sajtó: Tóth György, Szabó János
 Rendszer: Venczel Péter
 Fényképező: Miklósy Beáta
 Operafotó: Vajda - Schneider Tibor

Vestiment: Iankó Zoltán
 Rendező: Szabó Emese

Az Ory grófját eredetileg premierben mutatta be a Kolozsvári Magyar Opera társulata 2014. szeptemberben. Giuseppe Rossini egyedülálló kísérlettel olyan szívesen hűemlék, amelyben nő és férfi, erkölc és galáterség, vallás szívesen és hűemlék egy csigáján. A "Vince minden és jó szívesen megígéri" "Bambino Bernabèner amériai zenekariális megfigyelésű alkalmat, az ének, hogy az énekek nemcsak technikai, de komikus vígjáték is megmutathatók. Rossini hangereje egyedülálló a világos szívesen Ory az első felvonásban nem által szívesen, a másodikban meg szokás által, csak hogy az indokolt (Béla megígéri) világ szívesen hűemlék. A különböző logika szívesen segédlet a világ ingoványos földet modern, mai férfiak és a képzett által alkotott imádás csigáján vígjáték szívesen utasítást – az, hogy a két csigából ember is mutatnak hűemlék, akik hűemlék, akik szívesen, a szívesen ének és szívesen hűemlék szívesen szívesen, az ének szívesen a szívesen, a szívesen pedig szívesen szívesen, az ének szívesen a szívesen modern Dan Giovanniak – ének az ének szívesen

Ezt az előadást is megelőzte a Hangoló című ismertető „előjáték”, amelyet a Kolozsvári Színház igazgatója **Tompa Gábor**, és az Ory gróf opera rendezője, jelmeztervezője, **Szabó Emese** tartott. (Háttérben, Bernáth Aurél: Az ember tragédiája című seccoja látható, amely az Erkel Színház első emeleti büféjének egyik falát díszíti.

Az igazgató kifejtette, hogy mennyire nem akarta ezt a ritkán játszott Rossini művet, de a színház fiataljainak nyomására mégis engedett és most már látja, hogy milyen jól tette, hogy engedélyezte az opera bemutatását. Szabó Emese pedig felolvasta egy francia kritikus tudományos értekezését a mű keletkezéséről valamint Rossini „megsértődéséről”, amelynek eredménye képen Franciaországba költözött. A műről nem esett sok szó; Majd meglátják! –mondta az ifjú hölgy.

Megláttuk! Mondhatni, hogy kissé bárgyú ez az alkotás, nem csoda, hogy nem lett népszerű. Csak viccként lehetne felfogni és előadni, vagy még úgysem. Kamara operának, kicsi színpadon, bohózatként még elmenne, de itt az Erkelben... Túl sok az oktalanság, túl sok a szereplő, túl sok a rohangálás és túl sok a szoknyaemelgetés. A kísérő „számítógépes” játék, pedig már a C64-en is korszerűtlen volt, minden gyerek a hasát fogná a röhögéstől: Kőkorszak!

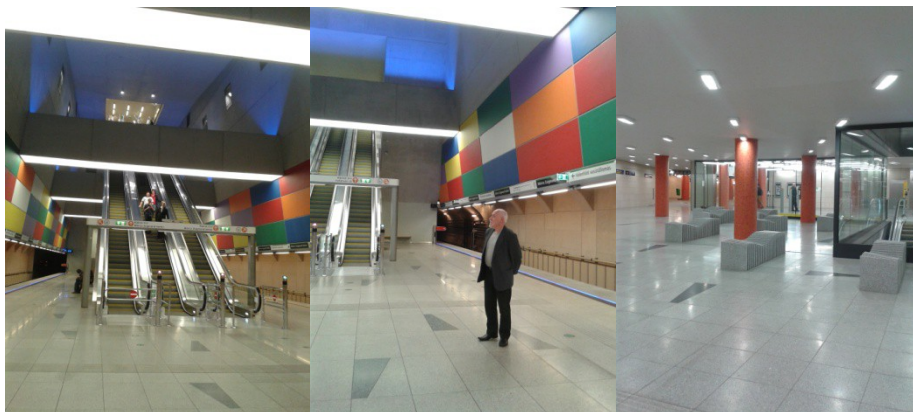
Rossini neve, mint „márka” név jobban hatott a közönségre, mert szemlátomást többen voltak, mint a Vajda előadásán. Pedig a Vajda nap volt a jobb!

Az Ory grófja egy szoknyavadász. Különböző cseleket talál ki, hogy az imádott, vagy nem is annyira imádott nőt megszerezze. Így került arra sor, hogy apácának öltözve próbálja megkönyékezni szíve hölgyét. Természetesen a kísérői követik e cselekedetében! Apácának öltözni, hogy a megkívánt nőt megszerezze valaki, talán megbocsátható, ha az érintettek is megbocsátanak egymásnak, de egy egész hadsereget beöltöztetni, azután a színpadon fogócskázni, egy kicsit túlzás! És a felesleges futkározás a színpadon idegesítő. Egyetlen poén akadt a csoportos futkosásban, amikor egy telt idomú hölgy elől menekülő „apáca”, végül is, a délceg amazon ölében távozik a színpadról.

Zeneileg, tagadhatatlan, hogy Rossini, de szerző korábbi műveiből ollózta össze, és éppen olyanra sikeredett, mint a cselekmény!

Ezen a napon is a Metrózást választottuk autózás helyett, de csalódottan vettük észre, hogy a Gellért téri állomáshoz vezető lejáró egyik oldalán már nem folyt a víz, nyilván le kellett állítani az átázás miatt! Gyanítjuk, hogy a javítás csakis bontás által oldható meg, ami nagy ciki, hiszen csak a napokban lett átadva! Biztosan nincs pénz a javításra, úgy hogy ez most egy darabig nem fog rendesen működni!

Visszafelé nem is a Gellért téren szálltunk ki, hanem tovább mentünk a Móricz Zsigmond körtérig és ott szemléltük meg a megálló összes teremt. Nagyon tetszik nekem!

A 4-es Metró Móricz Zsigmond téri állomása.
Vajon meddig marad ilyen szép, tiszta, egyszerű?

2014. 04. 27. vasárnap Prímavera '14 Operafesztivál
Verdi: Simon Boccanegra Erkel Színház
 Szegedi Nemzeti Színház vendégjátéka

2014. április 27., vasárnap, 19:00
 Szegedi Nemzeti Színház vendégjátéka
 Giuseppe Verdi
Simon Boccanegra
 Opera három felvonásban, két részben, első nyelven
 Szövegíró: Francesco Maria Piave

Simon Boccanegra, kávé, majd Genova öbölje • Kolumbán Zoltán
 Amalia (Leonora) • Régey Krisztina
 Angelo Ferrero, generál serege • Albray Tamás
 Paolo Albano, a főnök karavánja • Nelli Attila
 Gabriele Adams, generál serege • Székely Balázs
 Pietro, generál pápa • Bóna András
 A főnök karavánja • Boroskó Bálint
 Amalia karavánja • Doboska Szilvia

Közreműködő: • a Szegedi Sinfonikus Zenekar és
 a Szegedi Nemzeti Színház énekkara

Írók: • Zsófia Anikó
 Színpad: • Kőrösi Vera
 Zenei rendezés: • Rákosy András, Zsárai Ágnes
 Művészeti vezető: • Szabó Péter
 Karigazgató: • Kovács Kamilla

Az eredeti bemutató díjaként a mai előadás díjazott • Pál Tamás,
 Mészáros Zoltán, Törőcsik Attila

Vendégjáték: • Pál Tamás

A Szegedi Nemzeti Színház az Arany Operafesztivál keretében bemutatja a Simon Boccanegrát a Verdi-évszázad alkalmából. A produkció előkészítése, hogy a művet az első- és a második világháború közötti Boccanegra-életről mai nézők számára is érthetővé tegyék. A művet a színház a mai nézők számára is érthetővé teszi, a művet a színház a mai nézők számára is érthetővé teszi, a művet a színház a mai nézők számára is érthetővé teszi.

Ezen az estén is volt Hangoló, amelyet **Pál Tamás** a karmester és a színház igazgatója, **Gyüdi Sándor** tartottak.

Szeretem a Simon Boccanegrát, de olyan bonyolult a története, hogy mielőtt elindultunk a színházba „érdeklődtem” egy kicsit az Interneten, mert dühített, hogy elkezdtem mesélni az Uramnak az opera tartalmát és a Végzet hatalmánál kötöttem ki! No, erre megnéztem a „tisztá forrást”. Természetesen egy csomó mást is megtudtam, mert az Interneten jóra, rosszra egyaránt el lehet térülni. Így történt, hogy a Hangoló című előadásból szinte semmi újat nem tudtam meg, akár én is megtarthattam volna! Remélem, nem felejttem el, amit tanultam a velencei Fenice színházról, Ricordiról, Boitóról, persze Verdiről és a Simon Boccanegra két változatáról, valamint Olaszország egyesítéséről!

Kicsit hosszabb lett az előadás, mint amilyennek kell volna lennie, mert a szegedi, 2013. októberi bemutatóra az eredeti (bocsánat a 2. verzió, az 1881-es Milánói Scala előadásról van szó) díszleteit készítették el, amelyet magukkal hoztak, csak az Erkel Színház színpada jóval nagyobb, mint a szegedi színházé és toldani, takarni kellett az oldalakon. Így azután egy szünettel többet is tartottak + hosszabbak lettek a szünetek a szerelések miatt. A kosztümök is az 1881-es Scala béli bemutató ruhái voltak. Csinosak voltak a jelmezek, jók az énekesek. Jó, szép előadás volt. Csak egy kicsit elájultam a fáradságtól!
 (Megint a 4-es Metróval mentünk, jöttünk a Gellért téri megállónál már egyik oldalon sem folyt a víz! A halak meg fennragadtak a falon!”)

2014. 04.30. szerda Verdi: A trubadúr Erkel Színház
 Opera négy felvonásban, két részben

Zeneszerző Giuseppe Verdi, Szövegíró Salvatore Cammarano,
 Rendező Vámos László
 Színpadra állította Palcsó Sándor, Díszlettervező Csikós Attila,
 Jelmeztervező Vágó Nelly
 Karigazgató / Karmester Szabó Sipos Máté
 Szereplők: Luna gróf Piazzola Simone, Leonora Létyai Kiss Gabriella,
 Inez Markovics Erika, Manrico Andrej Lanczov, Azucena Ulbrich Andrea, Ferrando Cser Krisztián, Ruiz Boncsér Gergely, Öreg cigány Bakó Antal, Hírnök Szűcs Árpád

Már a Metrón utazó közönség áramlásából is arra lehetett következtetni, hogy Verdi népszerűbb zeneszerző, mint Rossini. A nézők többsége az új metróval érkezett a színházba, velünk együtt. Nem érdemes az autóval bajlódni, parkolót keresni, amikor az új földalatti járgány „háztól-házig” – ingyen – végzi a fuvarozást. (Akinek van bérlete azt azért, aki meg már túlkoros, azt meg azért utazik ingyen!)

A bandukoló közönségtől hallottam, hogy: Az eső meg esse ki magát, amíg mi a színházban ülünk! És ez így is lett!

Az előadás pedig fergeteges volt! Kivétel nélkül mindenki úgy énekelt, mint egy isten! Ováció, brávózás, tapsolás, füttyülés minden volt! Pedig egy teljesen hétköznapi, bérletes előadást láttunk, a hét leghétköznapibb napján, szerdán! Két vendég énekes volt Luna gróf: Piazola Simone, Manrico: Andrej Lanczov, de a magyar partnereik Létay Kiss Gabriella (Leonora), Ulbrich Andrea (Azucena) és Cser Krisztián (Ferrendo) méltó partnereik voltak a vendégeknek. Talán inspirálták egymást! Nagyon jó előadás volt!

Az énekesek, karmester és a zenekar, nagyon megérdemelték a tapsot!

Éljen és virágozzék a Metróval való közlekedés!

Amikor lezárom ezt az írást, az olvasóim egy része éppen Szlovénia felé robot egy kis természetjárásra, én meg csak itthon sóhajtozom.” *Hej! Ha én is, én is köztetek mehetnék, Szép magyar vitézek, aranyos leventék!*” Ez az út most nem jött össze és ki tudja, hogy hogyan lesz tovább....

Remélem, azért a hazatérés után nem felejtitek el elolvasni, ezt a kis összeállítást! Aki meg éppen nincs úton, és nincs jobb dolga, Azoknak kívánok jó olvasást, kellemes hosszú hétvégét és minden földi jót!

Üdv. Ibici